

Naročnina mesečno
25 Din, za inozem-
stvo 40 Din — ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
inozemstvo 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

Telefoni uredništva: dnevna številka 3070 — nočna 2594, 2596 in 2598

Izhaja vsak dan s jutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

SCLOVENECE

Ček. račun: Ljub-
ljana št. 10.650 in
10.349 za inzerate;
Sarajevo št. 7563,
Zagreb št. 39.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitar-
jeva 6, telefon 2992

Litvinov na lovu

Včeraj in danes so razne brzojavne agenture objavile vest, da namerava sovjetski zunanji komisar Litvinov potovati v Italijo še pred sasedanjem sveta Zveze narodov, ki je deločno na dne 25. avgusta. V večernih urah so brzojavi zopet nesli po svetu zanikanje te vesti, ki je že vzbudila v diplomatskem svetu toliko zanimivih komentarjev. Samo italijanska tiskovna agencija je bila tako poštena in odkritosrečna in je priznala, da je sovjetski poslanik v Rimu zares vprašal pri Mussoliniju, če mu bi bil obisk sovjetskega komisarja dobrodošel in da mu je šef italijanske vlade odgovoril, da bi bil najbolj primeren čas za Litvinovov obisk po zasedanju sveta Zveze narodov.

Na drugi strani objavljamo med brzojavnimi vestmi tudi dnevni red mednarodnega kongresa komunistične internacionale s komentarjem tovariša Lozovskega. V zvezi s tem bi bilo zanimivo vedeti, kakšni morajo biti imperativni razlogi boljševiške zunanje politike, da ji nalagajo dolžnost, da išče zopet stikov z Italijo, kjer se je rodila fašistična ideologija, proti kateri hoče Moskva sedaj mobilizirati svetovni komunistični pokret. Poskusimo pogledati v zakulisje, da bomo lažje razumeli to najnovejšo zunanje politično lasuljo boljševiške vlade.

Ko sta naši zaveznici Francija in Češkoslovaška sklepali s sovjetsko Rusijo znani obrambni pakt, ki naj dovolj rdečim armadam, da nastopijo na evropskih bojiščih v obrambi držav, ki jih kominternu imenuje kapitalistične, je bilo mnogo držav v Evropi, ki s tem niso bile zadovoljne. O Angliji, ki je načelna nasprotnica vsakega razširjanja boljševiškega vpliva po Evropi, ni treba govoriti. Sicer se je pa takoj tudi maščevala, ko je z Nemčijo podpisala pomorsko pogodbo, ne da bi svoje nekdanje zavezništvo o tem obvestila. Da tudi Nemčija ni bila med zadovoljnimi, je razumljivo, saj imata oba sovjetska pakta v prvi vrsti nalogo za države njene imperialistične gone. Tudi Poljska ni mogla biti vesela, ko se je nenkrat znašla pred dejstvom, da dobi rdečo vojsko lahko za hrbet na karpatski fronti. Nezadovoljnost teh treh držav pa zasukrat ni imela konkretnih političnih posledic. Toda med onimi, ki so igrali sovjetsko politiko Francije in Češkoslovaške, so se nahajale tudi države, katerih stališče vsaj na tem področju mednarodne politike ni brez pomena.

S sovjetskimi pakti v prvi vrsti nismo mogli in nismo smeli biti zadovoljni mi. Prvič ne kot slovenska država, ki nam je usoda zaslužnjih in nam dragih ruskih Slovanov pri sreči, drugič pa ne kot krščanska država, ki hoče z vsemi silami ohraniti svetinje krščanskega družabnega reda, tiste, ki jih je boljševizem s takšno dosledno brutalnostjo potepal in uničil. Kot kristjani in kot Slovani smo še vedno mnenja, da je dandanes najbolj nujna dolžnost kulturnega sveta in narodov, ki se mu prištevajo, da se združi v borbi proti temu edinemu in najbolj nevarnemu sovražniku krščanstva in slovanstva, ne pa da mu pod streho solizmov iz kramarskih gonov odpiramo vrata v naše hvala Bogu še neokužene hrame, ali da so s njimi celo politično in vojaško vezemo, da bi lažje pohodil vse, kar nam mora biti sveto jamastvo za naše trajanje. Ze večkrat smo na tem mestu povedali in ponavljamo tudi danes, da naj naši zaveznici Francija in Češkoslovaška ne zamerita, če še danes nismo, če še dolgo ne bomo razumeli, a odobravalni nikoli njihove protinaravne in samomorilne zveze z boljševiškim svetom, s čemer ste se v enem zelo važnem vprašanju postavili izven skupne politične črte, ki nas je dozdaj vedno složno družila v mednarodni politiki.

Med nezadovoljnimi je tudi Italija. Njena nezadovoljnost se je stopnjevala, ko se je romunski zunanji minister Titulescu vdal pritiskom pariške in prške vlade ter sam pripravljaj zvezno vojaško pogodbo s Sovjeti. Razlogi, ki jih je imela Italija, da izrazi svojo nevoljo, niso morda povsem istega značaja, kot so naši. Gayda jih je na široko razčlenil v »Giornale d'Italia«, ko je nevarnost vseslovanstva navedel kot glavni vzrok za odpor italijanske vlade proti sovjetskemu paktom. Mi se temu strahu smejemo, ker vseslovanški maski ne verjamemo in za vseslovanstvo spake, ki se ponuja iz Moskve, točno razločimo poteze boljševika, toda dejstvo je, da Italija sovjetskih paktov ne mara in da je v mednarodni politiki podzvela korake v tem pravcu. Pritisnila je na Romunijo, naj se nikar ne podaja na to pot. Dobila je Poljsko, ki je v istem smislu govorila v Bukarešti. Pomagala je Avstriji, da je spravila pod streho svoje habsburške zakone in zasedila v Podonavju novo strašilo za Prago in Bukarešto. Posledica je bila, da Titulescu sovjetskega pakta še ni podpisal. Morda so ga od tega odvajali tudi praznični jugoslovansko-bolgarskega bratstva ob priliki državnega zleta bolgarskih »Junakov«. Francoski poslanik v Bukarešti grof d'Ormesson je sicer budno na straži in njegov nenadni prihod v Sinajo ob roki sovjetskega poslanika dokazuje, da se francoska vlada silno trudi, da bi spodnesla vse protislovanjske vplive v romunski prestolici in da bi Romunija pakt z Moskvo kmalu zaključila.

Končno se je hotel vreči sam Litvinov v borbo. Pohitil je hotel k šefu italijanske vlade in ga, morda — dona ferens — prepričati o nedolžnosti proših in bodočih paktov s sovjetsko Rusijo. Kot predsednik sveta Zveze narodov je morda Litvinov mislil, da lahko italijanski vladi izkaže kakšno uslugo na zasedanju, ki se bo pečalo ravno z abesinskim sporom, toda Mussoliniju se ta argument očitno ni zdel dosti vreden, ko se je za obisk boljševiškega komisarja pred 25. avgustom zahvalil. Mi bi se nikakor ne čudili, če bi recimo Litvinov v Zenevi vstal in začel brati Abesiniji očitke, kako je nekulturna, kako njen družabni red nikakor ni v skladu s pojmi civilizacije, kako je njena zakonodaja še barbarska in njeno prebivalstvo brez vsakih svoboščin. Litvinov bi to sijajno izpeljal in bi s tem Zvezi narodov prihranil nekaj bridkih ur. Toda niti za to ceno očitno italijanska vlada ni marala odstopiti od svojega stališča, da sovjetskih paktov ne mara niti sama, niti na bi jih sklepale države ob obronkih Podonavja. Reki smo, da razlogi za odpor italijanske vlade proti sovjetoj niso brzokone bistveno isti, kot so razlogi, ki diktrirajo naše zgoraj navedeno stališče, toda navzle temu moramo biti hvaležni italijanski vladi, da vsaj posredno s svojimi lastnimi sredstvi preprečuje pohod boljševizma v Podonavje. Ona s tem dela veliko uslugo krščanski kulturi in — naj

Naša prosveta - oživljena

Notranji minister dr. Anton Korošec je popravil veliko krivico, storjeno pred dvema letoma zaslužnemu prosvetnemu delu katoliških Slovencev

Ljubljana, dne 19. julija.

Danes ob tričetrt na 6 popoldne je banska uprava predsedniku bivše Prosvetne zveze v Ljubljani dr. Jakobu Mohoriču vročila ta-le dekret, ki ga dobesedno prinašamo:

Ad Pov. II-2. No. 50-30.

KRALJEVINA JUGOSLAVIJA
MINISTRSTVO ZA NOTRANJE ZADEVE,
UPRAVNI ODDELEK III
III St. 28.164

15. julija 1935.
Belgrad.

Banska uprava v Ljubljani je z odločbami pov. II. No. 927-1 od 17. februarja 1933 razpustila Prosvetno zvezo v Ljubljani z vsemi včlanjenimi društvi in Prosvetno zvezo v Mariboru z vsemi včlanjenimi društvi. Te odločbe so postale pravomočne, deloma, ker je ministrstvo notranjih del pritožbe odbilo, deloma, ker se stranke niso pritožile.

odločam

Vsled predstave predsednikov bivše Prosvetne zveze v Ljubljani in Mariboru od 5. julija 1935 in po ponovni proučitvi predmeta na osnovi § 133. zakona o občem upravnem postopanju

Poljska v borbi proti paktom s sovjeti

Sodelovanje z Italijo in Avstrijo v Podonavju

Varšava, 19. jul. SE. Varšavska vlada zasleduje razvoj mednarodne politike v Podonavju z največjo pozornostjo. Velikanska manifestacija, ki so jo ob 15 letnici dneva, ko je konferenca veleposlanikov odločila, da pripade tešinsko ozemlje Češkoslovaški, organizirala poljska rodoljubna društva tik ob češkoslovaški meji in kjer so govorniki z velikim pondarkom zahtevali, da je treba »krivično odločitev konferencie veleposlanikov popraviti, ker »Poljska ne more dovoliti, da bi sinovi njene krvi trpeli izven meje domovine, je prvi daleč vidni signal za svojevrstno pozornost, ki jo Poljska posveča podonavskemu vprašanju.

Tudi potovanje poljskega notranjega ministra vzdolž ukrajinskih pokrajin v Voliniji in Galiciji ter njegova prizadevanja, da bi napravil mir z ukrajinsko opozicijo s tem, da bi Ukrajince aktivno včlenil v državno politiko, je le drugi dokaz, kako poljska vlada skrbi, da bi ravno sedaj na svoji najbolj boleči meji imela mir.

Se več kaže, da dve dejstvi. Poljska se je dosledno branila, da bi z Rusijo sklepala kakšne obrambne pakte, ker neče dovoliti, da bi rdeča vojska pod kakršnekoli pogojem prekorčila njene meje. Vzhodni pakt se je razblinil vsled tega poljskega stališča. Ko je praska vlada šla v Moskvo in z njo sklenila obrambni pakt, je Poljska postala nervozna. Kako naj pomagajo rdeče armade njeni češki sosedi, je vpraševal varšavski tisk? Kako naj sploh pridejo v Češkoslovaško? Ko se je za Prago oglašila tudi Romunija, češ, da bo ona sklenila s Sovjeti podobno pogodbo in da bodo torej rdeče armade lahko šle Češkoslovaški na pomoč skozi romunsko ozemlje, je varšavska vlada postala pozorna. Varšava misli, da jo namerava sovjetska Rusija zajeti še od juga. Poljska vlada je nemudoma izrazila svojo nezadovoljnost v Romuniji, ki je s Poljsko zvezana v posebni

Razlogi

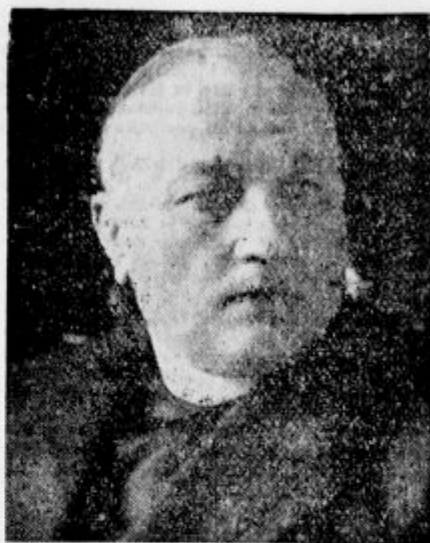
Ministrstvo je pri ponovni proučitvi pritožb in vprašanja samega došlo do prepričanja, da kraljevska banska uprava v Ljubljani pred razpustom omenjenih prosvetnih zvez ni upoštevala bistvenih predpisov upravnega postopanja, ker v smislu §§ 70, 76 in 79 zakona o občem upravnem postopanju ni zaslišala njihovih statutarnih predstavnikov, niti ni zadosti proučila činjenice, ki so bile odločilne za pravilno presojo vprašanja, vsled česar tudi ni moglo biti zadostno ugotovljeno činjenično stanje, ki je bilo mero-dajno za presojo vprašanja.

O tem naj se obveste Prosvetna zveza v Ljubljani, Prosvetna zveza v Mariboru in v teh zvezah včlanjena društva, katerih razpust je bilo odobrilo ministrstvo za notranje zadeve.

Minister za notranje zadeve:
dr. Korošec, s. r.

Banska uprava je z datumom 19. julija 1935 dostavila ta na znanje vsem sreskim načelnikom, vodji okrajne izpostave v Škofji Loki, upravniku policije v Ljubljani in predstojnikom mestnih policij v Mariboru in v Celju. V tej okrožnici so navedena po imenih vsa društva, ki so z gornjim ministrovim dekretom zopet vpostavljeni. Na koncu pravi okrožnica banske uprave:

»Prednje se vam predločuje radi vednosti, ravnanja in takojšnje vročitve priloženih prepisov odločbe ministrstva bivšim predstavnikom razpuščenih in s tem ponovno vpostavljenih Prosvetnih zvez odnosno družtev poverjenega vam okoliša. Radi olajšanja tušadnega obravnavanja stvari se vam

naroča, da o dejanski vpostavitvi društvenega delovanja sporočate svoječasno.

Popravljen krivica

S tem je notranji minister dr. Anton Korošec popravil krivico, ki se je z razpustom prosvetne organizacije zgodila vsemu slovenskemu narodu pa tudi državi.

Ves slovenski narod pozdravlja korak g. notranjega ministra dr. Ant. Korošca, ki je zopet vpostavil tako veliko kulturno in moralno vrednoto slovenskega naroda.

7. svetovni kongres komunistične internacionale

Moskva, 18. julija. TG. »Pravda« poroča, da bo po že celo leto trajajočem oklevanju 7. medn. komunistični kongres zasedal v začetku avgusta. Zadnji kongres je bil leta 1923. Ker je ruski komunizem zadnje leto spremenil svojo taktiko od nog do glave in se sedaj veže s kapitalističnimi državami in sklepa z njimi vojaške zveze, je bilo sklicanje kongresa mučna stvar. Končno se je kominterni vendar le opogumila, da ga skliče in da postavi na dnevni red ne več takojšnje svet. revolucije, kot so to delali prejšnji kongresi, ampak potrebo »koncentriranega napada na fašizem in militarizem«. To bo tudi dnevni red zasedanja v avgustu. V tej zvezi je član kominterne Lozowski že napisal članek v »Pravdi«, kjer razvija letošnji dnevni red in nalaga »komunistom vseh dežel strogo dolžnost, da v čim večjem številu vstopijo v zmerna socialistična, nacionalistična, patriotska in fašistična društva, da jih od znotraj izpodkopljejo«. Tovariš Lozowski je torej jasen...

Heimwehr je pripravljaj puč...

Dunaj, 17. julija 1935

Sedaj še le se je zvedelo po Dunaju, kaj se je dogajalo v vladnih palačah tisto usodno noč po avtomobilski nesreči, ki je stala življenje kancelerjeve žene in kjer je tudi dr. Schuschnigg sam le čudežno ostal pri življenju.

Ne vedoč točno, kaj bo s kancelerjem, se je vlada sestala k seji pozno zvečer, toda k seji ni bilo ne Sterhenberga, ne Neustätter-Stürmerja, ne Berger-Waldenegga in ne Feyta. To so trije heimwehrovski ministri, ki so imeli svoj tajni sestanek neznano kje v velikem Dunaju. Starhemberg pa je bil na poti iz Italije domov. Na ministrski seji je

krožila vest, da nameravajo heimwehrovski ministri predložiti Starhemberga za bodočega kancelerja, češ, Schuschnigg bo odšel nezmožen, da še nadalje vodi državne posle. S strahom so ministri pričakovali vesti tako od Schuschnigga kakor od heimwehrovskih tovarišev, ki pa tudi niso marali nastopiti pred prihodom Starhemberga samega. Vsekakor je bil Heimwehr tisto noč po vsej Avstriji alarmiran za pripravljenost in je v zraku visela nevarnost državnega udara Heimwehra, ki bi bil vrgel na oblast Starhemberga ter podjarmil Heimwehru vsa krščanska gibanja, ki se vedno bolj uveljavljajo. Toda proti jutru je telefon prinesel odlašilno vest, da je kanceler popolnoma zdrav, da so poškodbe neznatne, da se bo vrnil takoj na Dunaj in da prevzame zopet državne posle. Ko je prišel Starhemberg iz Italije naslednje jutro, je bilo že vse pri starem. Velikanska nevarnost je šla mimo Avstrije, zapustila je za seboj le žrtev mlade žene in matere. In to ravno leto potem, ko je iz strašne nevarnosti Avstrija prišla brez velikih prask, le da je pustila na pozorišče življenje svojega katoliškega kancelerja in življenje toliko in toliko drugih nedolžnih žrtev političnega pohlepija. Bog mora rad imeti Avstrijo. Le par centimetrov dalje do kilometrskega kamna bi padel Schuschnigg iz avtomobila, pa bi morda po Avstriji divjala zopet meščanska vojna, ko bi se avstrijsko ljudstvo moralo braniti pred diktaturo Heimwehra — Bog sam ve s kakšnim uspehom.

Ing. Sch.

★

Osebnosti

Belgrad, 19. julija. m. Odlikovani so s kolajno za požrtvovalno službo Josip Jošt, Ribica Josip, Berlot Leopoldina ter Resnic Ivana pri tvornici Mautner v Litiji. Upokojena sta Golcer Vincenc, pomožni vlakovodja v Ljubljani in Gonsi Olga, učiteljica v Loskem potoku.

Odstop grške vlade

vsled nesoglasja o bodočem režimu v Grčiji

Atene, 19. julija. AA. Takoj po povratku s svojega potovanja po Italiji in Jugoslaviji je podpredsednik grške vlade in minister vojske general Kondilis imel daljši razgovor s predsednikom vlade Caldarisom. Pri ti priliki je general Kondilis sporočil ministrskemu predsedniku, svojo željo, naj bi se pred svojim odhodom v Nemčijo izravnal nesoglasja v vladi, med monarhističnimi in republikanskimi ministri, tako da bi general Kondilis kot namestnik ministrskega predsednika za njegove odsotnosti ne bi imel nobenih tozadevnih težkoč.

Izredna izdaja listov, ki so izšla danes popoldne, navajajo, da je general Kondilis zahteval, naj predsednik vlade odstrani notranjega ministra

nam ne zameri — tudi slovanstvu, ki ga tlačijo k dnu ravno židovski boljševizem. Kajti ne moremo se znebiti prepričanja, da bi pomenil podpis romunsko-sovjetskega pakta usodopolno politično napako, ki bi se dala le težko popraviti. Za to nas veseli, da Litvinova zasenkraj Rim ne bo videl.

Ralisa in ministra za socialno politiko Kirkosa, ki sta se priglasi za odločna pristaša sedanjega reda na Grškem. V nasprotnem primeru pa bi moral general Kondilis s kmetijskim ministrom Teotokisom odstopiti.

Po poročilu listov je predsednik vlade Caldaris odgovoril generalu Kondilisu, da zdaj ne more pristati na nobene izpembe v vladi, ker bi s tem zavzel stališče za monarhistično ali republikansko obliko vladavine, kar pa ne more storiti, ker hoče njegova vlada ostati v tem oziru nevtralna.

Ker med njima ni bilo sporazuma, je general Kondilis že sredi sporočil predsedniku vlade svoj odstop. Na podlagi tega odstopa je predsednik vlade Caldaris sklical za danes ob 11 popoldne sejo vlade, na kateri je bil sklenjen celokupni odstop vlade.

Če se Caldaris ne bo posrežilo pridobiti Kondilisa, bo Caldaris še tekom današnjega dne sestavil novo vlado brez Kondilisa in Teotokisa. Te možnosti pa z uradne strani še ne potrjujejo.

Pogled v Afriko

kjer kuhajo politično vreme

Ni dolgo tega, ko sem se vkrcal na italijanski parnik v Mombasi, da se odpravim v Evropo po desetletnem delovanju v kolonijah. Tretjega dne smo dospeli v Mogadišo, ki je najvažnejše pristanišče ital. Somalije. Ko pogledaš na luko, vidiš da je vse z naglico zaposleno z vojaškimi pripravami. Petnajst parnikov je pripeljalo vojaštvo. Voja letala so brnela v ozračju. Moštvo nekega tovornega parnika si je preganjalo dolgčas z lovom na some (morske volkove) in zares so ujeli velikanski eksemplar. Tega ljudozreca so naglo ustrelili in ga potegnili na krov.

Pomorska policija je prišla na našo ladjo; kdorkoli je hotel na suho, si je moral izprostiti dovoljenje. Na tisoče vojakov si je delalo šotore na vročem pesku Mogadiša, v pekočih žarkih tropičnega sonca. Saj si ni moči misliti, da bi bil na svetu še kje kak kraj, ki bi bil bolj gol, bolj brezupen, bolj od vročine ožgan, kakor je Mogadišo. — Na ladjo je prišel angleški častnik s spremljevalcem. Neki list ju je poslal, da bosta poročala o italijansko-abisinskih dogodkih. Dotlej smo bili na ladji samo kolonisti s Kenije in Ugande. Zdaj je prišlo še 150 italijanskih vojakov. Bolnike in ranjence so pripeljali z majhnimi čolni. Položili so jih v mreže, žerjav jih je potegnil kvišku in namestili so jih v bolniški oddelek parnika. Čez 24 ur smo odstopili. Štiri dni nam je bilo lepo na krovu, nato smo dospeli v Masano. Ta luka je žarišče vseh italijanskih, velikanskih priprav za vojno. Asmara, glavno mesto Eritreje, leži za kakih 120 km v stran in je z železnico v stiku z obrežjem. V luki so se gnetle vojaške prevozne ladje, tovorni parniki in bojne ladje. Ladje, ki so priplule za nami, so morale počakati zunaj, dokler niso dobile prostor. Med temi ladjami je bil razkošni parnik z 22.000 tonami, ki ga je laška vlada rekvirirala za prevoz vojaških čet. Vzdušje obrežja so se grmadile velikanske gore vojnega materiala vseh vrst: lesa za barake, železnih stebrov, bodilaste žice, tračnice za ozkoirne vlake, živila za armado, orožja, municije, cementa in katrana, pločevin, tovornih vozov in drugih bojnih priprav. Z ladje poleg nas so izkrcavali mule, ki so jih z žerjavi spuščali nizdol. Neznansko klaverno so bile te živali, a udane v svojo hudo usodo. Malo dalje je hitelo 140 vojakov na suho. Nekaj predpotopnih arab-

skih džunk (čolnčev) je bilo na verigah kraj zidu. Nedaleč so stali oklopni tanki, strogo zastraženi. Komaj je nekdo izmed nas dvignil foto-grafski aparat, že je bila pri njem vojaška patrulja. Videli smo tudi ameriške tovorne avtomobile. Ordonance na motornih kolesih so divjale križem kračem skozi gnečo, medtem ko so se morali velikanski Fordovi avtomobili hočeš nočeš prilagoditi polževi počasnosti vozil s kamelami. Skozi ves ta metež, trušč in hrušč je donelo enakomerno, žalobno popevanje domačinov, ki so polagali tovore na žerjave in jih razkladali.

Nekdo izmed nas je šel na pošto, da bi kupil znamke. Stati je moral v kačasti vrsti več ko uro dolgo in suvali in brcali so ga sem in tja, da je bil primoran napol nezavesten vrniti se k nam — pa brez znamk.

Ko smo bili vsi na krovu, smo se zabavali s tem, da smo metali novce malim zamorčkom v vodo. Niti enega novca niso pozabili pobrati iz vode. Ko so se dvigali iz vode, so zamorčki držali novce v rokah in jih devali drugim v usta. Ko so bila usta nagačena polna, so poskakali v čoln in odveslali k drugi ladji.

Se zmeraj so se valile množice Italijanov na parnik. Vojaki in delavci so plegli po hodnikih tretjega razreda, izrabili so sleherni kotiček. — Pozno popoldne so se odprle nebesne zatvornice in kot bi mignil, je vse plavalo v vodi. Ozračje se je ohladilo. Pristanišče je bilo pod vodo, neskončne množice cementa, kupi krme — vse je bilo premočeno.

Težko je, da bi se mogel človek zamisliti v to, kako bi bil narod, kakršni so Abesinci, podjarmljen. Kaj zmore armada, pa če je še tako oskrbljena in izvežbana z evropskimi pripomočki, spriče te daljne daljne dežele, ki je brez potov, brez vode in polna skalovja! Kakor so pripovedovali italijanski častniki, bi se v deževni dobi, septembra meseca, začela ofenziva. Splošno so prepričani, da se vojaški sili Italijanov, zlasti še zračnim napadom, Abesinci ne bodo mogli delj upirati ko 3 do 4 mesece. Drugi pa si prišepetavajo, da bo ta italijanski vojaški pohod ko tista Napoleonova pot v Rusijo... A kdo bi mogel preokovati, kakšna usoda je namenjena poedinim narodom!

Ameriški mornarji v Berlinu.

Prva kitajska visokošolska profesorica

V Šanghaju so pred nekaj dnevi otvorili prvo kitajsko narišnico. In ta prvi zavod te vrste na Kitajskem, ki je moderno in po vseh znanstvenih načelih urejen, je delo mlade Dunajčanke, profesorice dr. Frančiške Holpern.

Kot hčerka zdravnika je študirala na Dunaju gimnazijo in se udeleževala sporta. Nato je študirala medicino in se posvetila proučevanju živčevja (neurologije). Skoraj neverjetno je slišati, da je napravila dvajset izpitov z odliko in se je pri slavnem profesorju Wagner-Jaureggu dalje izobraževala v proučevanju živčevja na njegovi kli-

niki za živčne bolezni. Še nikoli ni kaka ženska dosegla tako visoke stopnje ko ona, ko je bila na kliniki imenovana za zdravnico-sekundarko.

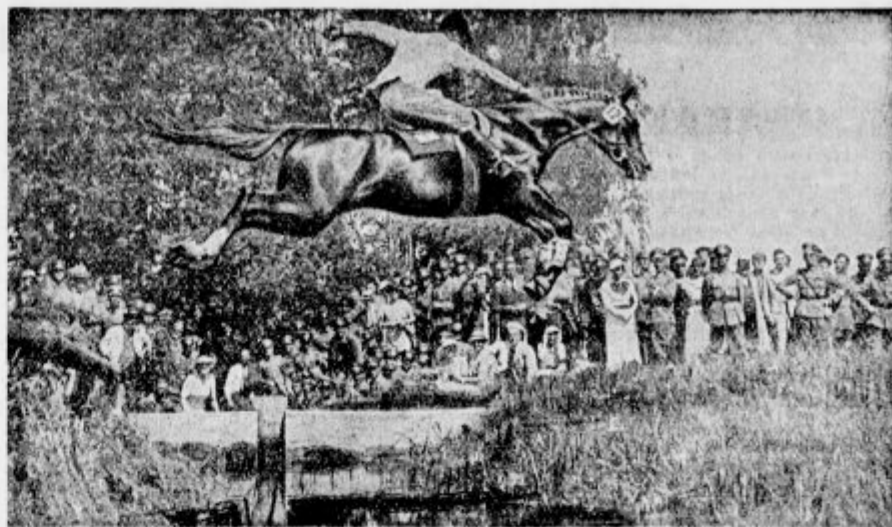
Pred dvema letoma je bila doktorica Halpern poklicana v Šanghaj, da bi vodila odotno univerzitetno kliniko za živčevje. Mlada Dunajčanka je prva ženska, ki ji je bila na Kitajskem poverjena taka visoka služba. Kitajci, ki so pač pretehtali ta svoj korak, se niso kesali. Evropska učenjakinja, ki je z veseljem sprejela povabilo na daljni Vzhod, je naglo spoznala, česa nedostaja v tem mestu: Šanghaj je bil doslej brez blaznice. Duševne bolnike so do današnjih dni policijsko zastražili, ker ni bilo sredstev za zidavo blaznice. A Dunajčanka si je znala pomagati: poiskala je meena. Imenuje se Lapachon in je znan ljubitelj azijskega ljudstva. Uslišal je doktorico in ji je izročil milijon dolarjev za zidanje blaznice v Šanghaju. — Medtem je doktorica napravila načrt za zgradbo, ki bo po tako zvanem paviljonskem načrtu. Tudi oprema blaznice je čim najbolj moderna in so jo nakupili in priredili po njenih navodilih. Seveda je bilo dosti naročil izvedenih na Dunaju in danes stoji v Šanghaju blaznica, prva blaznica v državi s 300 miljoni prebivalcev. Pred 14 dnevi so jo otvorili; 700 bolnikov ima prostora v njej.

Na Dunaju bivata sivolasa mati in ponosen oče in čakata na pismo svoje hčerke Frančiške, ki je v mladih letih že tako velika učenjakinja. Malokdaj piše, ker ne utegne; da dela po 14 ur na dan. Da se ne udeležuje ne sporta ne zabav, da ima toliko opravkov, da mora zdaj urejevati strokovno knjižnico, a čemer bo skoraj končala. Pred meseci ji je neki mandarin poslal svojega bolnega brata, ki ga je že mnogo zdravnikov brez uspešno zdravilo. Pošilja ga mladi doktorici... In kar se ni posrečilo drugim zdravnikom, je uspelo Dunajčanki: brat mandarina je ozdravel. Honorar? Če bi mogel bogati mandarin oskrbeti strokovno knjižnico za blaznico... Seveda; mandarin je pokrtil vse stroške zanjo.

Poleti je v Šanghaju strahovita vročina; 46 stopinj Celzija. Vsi kar bežijo iz mesta v hladnejše kraje. Le mlada zdravnica dela dalje pri svoji ustanovi, ki je zdaj urejena. Domovina more biti ponosna na svojo slavno državljanko. Le njena mati bi rajši, da bi bila manj slavna, pa bliže doma...

Borba za Davisov pokal v Pragi.

Krasen prizor s vojaških tekem v Döberitzu.

Hotel na kolesih

Letos obhajajo po svetu 100 letnico, odkar nas vlak naglo popelje iz kraja v kraj. Pred 100 leti je nekdo takole pisal o železnici: »Ko se človek pelje z vlakom, se vse tako trese in buta, da človek ni le ves pretresen, ampak si tudi razčveten — v slednjič še prekašen ko gnjat, ker je vse en sam puh in dim smrdečih saj.« Pisec teh vrstic naj bi dandanes imel priliko peljati se z vlakom! Kako bi se čutil dolгим vagonom ekspresnih vlakov, kjer je toliko udobnosti, da sediš, se sprehaš, ondi spiš in ješ. Dandanašnji so nam taki udobni železniški vagoni tako znani, da se smejemo, ko čitamo izjave ljudi pred 100 leti. Kako je tedaj vse norelo, ko se je prikazala »železna kača«, kako so se plašili konji po cestah, krave so zbežale, ljudje so bili kar mrtvi od strahu. »Lintvern je oživel, konec sveta bo, Bog se nas usmili!« Čprav so tedaj vlaki tako počasi vozili, da se je nekdo pritožil, češ, »železniška uprava naj poskrbi, da ne bodo berači tekali zraven vagonov in vso pot nadlegovali potnikov, da, časih se celo predrznejo skočiti v vagon in beračijo dalje...« Dandanes je vse to smešno, ker smo se vsemu privadili. Poznamo velikanske lokomotive, spalne vozove, jedilne vagonce. Poznamo jih, vendar je le še nekaj, česar ne vemo do dna.

Na primer — jedilni vagon. Vsi smo ga že videli, kako je lepo opremljen, kako so v njem bele mizice s cveticami. In kako je vsak postrežen in more dobiti, karkoli si naroči. Navzlic temu vsebuje jedilni voz svoje skrivnosti. Najbolj čudovita in najbolj svojska je v jedilnem vozu — kuhinja. Iz kuhinje prihajajo vsa tista okusna jedila ko iz kake hotelske kuhinje. Kuhinja jedilnega voza je le 290 cm dolga in 190 cm široka, med ognjiščem in mizo je le 90 cm prostora. Vsak prostorček, vsak kotiček je treba s preudarkom čim najbolj izkoristiti. Kaj vse je v omarih te majcene »hotelske« kuhinje: razen posodja za kuho še 140 krožnikov, 150 skodelic, 170 kozarcev za vino in pivo in 50 vrčkov za kavo. Pod pripravo za pomivanje pod oknom so še mizice za kuho in za razdelitev jedil. Gospodinje bodo razumele, kako morata biti kuhar in kuharica v jedilnem vozu neznansko spretna. Spretnost je največja zahteva kuharja ekspresnega vlaka. To spoznamo, če pomislimo, koliko jedil je treba vsak dan razdeliti med potnike: 50 zajtrkov, 150 kosil, 65 večerij, 65 kav in čajev, 30 gorkih jedil po jedilnem listu, 45 mrzlih jedil in še pijače. Tu med tesnimi železnimi stenami, v vroči kuhinjski sopari delajo razen kuharja še njegovi pomočniki in čistilce pribora vsak dan po 12 do 14 ur. Ze marsikak kuhar z vlaka je odpovedal službo, ker ni mogel prenašati naporenega dela.

Kdor je že kdaj jedel v jedilnem vozu, bo pohvalil okusna jedila. Vsa ta jedila izvirajo iz te majhne kuhinje, v kateri se more troje oseb komaj geniti. Da je čas pravilno razdeljen, to je kuharjeva skrivnost. Ves dan je delo. Začne se s pripravljanjem zajtrka, ki mu sledijo priprave za kosilo. Na nekaterih progah je treba kosila po dvakrat na dan pripraviti. Brez dvoma je treba pri takem obratovanju izkoristiti sleherni minuto. Kuhar nikoli ne ve, koliko jedače bo treba, nikoli je ne sme biti preveč, a tudi nikoli premalo. Navzlic temu, da ima že toliko izkušenj, pa se le včasih pripeti, da je taka gneča v jedilnem vozu, da poidejo zaloge živil. Kuhar pa ne more imeti — ko njegovi kuharski tovariši po hotelih — ali gospodinje — velike zaloge ali kar koj naročiti še kaj pri mesarju ali vrtnarju. Kaj stori tedaj ubogi kuhar jedilnega voza? Predvsem — biti mora miren, »živcev ne sme izgubiti«. Potniki morajo prejeti, kar so naročili. Ne smejo opaziti razburjenja v kuhinji. Kuhar ima le eno sredstvo, ki je hitrejša ko kuhinja na kolesih: brzjavko. Brzjavka pobiti pred vlakom k najbližnjemu prodajalcu živil za železniško upravo, ki živila pripravi na prihodnji postaji. Potniki pa nemoteno sedijo v jedilnem vozu, klepetajo, se zabavajo in niti ne slutijo, v kakšnih skrbeh se poti kuhar, ko misli na to, ali bodo živila zares pripravljena na postaji in če jih bo dovolj. Olajšano se oddah-

ne, ko jih prejme, čeprav se delo prav za prav še začne. A kaj to — da je le vse v redu! V redu pa mora biti zmeraj vse.

Misliti si moremo, da je v tej mali kuhinji tudi majhen štedilnik. Drugo za drugim — to je poglavitno pravilo te kuhinje. Kosilo zahteva pač največ truda. Ko je juha skuhana, je treba paziti, da ostane gorka; riba ne sme biti razkuhana; na pečenko je treba venomer paziti. Mimogrede je treba pripraviti razne poslastice in prikuhe. Spotoma je treba nuditi potnikom kaka močnata jedila. Slednjič je kak prostor na štedilniku na razpolago, pa brž zrezek gor ali jetreca, jajce, le-dvice! Mimo tega pa zmeraj z očmi in rokami pri kosilu, da se ne zakasni in tudi ne shladi. Medtem ko se kuhar in pomočniki v kuhinji bavijo s kuho, pa morajo v jedilnem vozu natakarkji zadovoljiti potnike. S tako spretnostjo, ki je že kar strašna, švigajo sem in tja s pladnji, ki so obloženi z jedmi, po ozkih hodnikih. In medtem ko brzi vlak s 120 kilometri hitrosti na uro skozi dežele in se vagoni pozibavajo sem in tja in se tudi potniki zibljejo, mora natakarkj pozorno streči, natakarkj pijače v kozarce. Nikoli ne izgubi ravnotežja. Poklic kuharja ali natakarkja v jedilnem vozu je pač najtežavnejši in najnapornejši. Je pač ko poklic njih tovarišev na ladjah in letalih.

Zanimivo je zvedeti, kakšen promet je po jedilnih vagonih »Srednjeevropske družbe jedilnih in spalnih vagonov« (po nemških začetnicah skrajšano: Mitropa). Vozovi Mitrope vozijo po vseh progah Nemčije in na Nizozemsko, na Dunaj, v češkoslovaška kopališča in v skandinavske dežele. V jedilnih vozovih postrežejo vsak 40.000 potnikov in 20.000 potnikov je tedaj, ko vlak brzi po progi. Saj vemo, da moremo v jedilnem vozu dobiti prav vse. Zato ne bomo naštevali vseh jedil, marveč le poglavitna. Povprečno porabi Mitropa vsak mesec: 150.000 funtov mesa, 20.000 funtov rib, 220.000 funtov krompirja, 10.500 funtov kave, pol milijona jajec in še mnogo drugega.

Zares, jedilni voz je hotel na kolesih. Za mizami, ki so lepo pograjene in okrašene s cvetličnimi šopki, moreš povsod sedeti in jesti. Medtem pa drevijo pokrajine mimo tebe ko v filmu, s 100 kilometri naglice na uro. Kaj takega doživiš le v hotelih na kolesih, v jedilnem vozu današnjih železnic.

Prosluli Alfred Dreyfus je umrl v Parizu. Zaradi svojedobne afera, ki je razburila vso Evropo, je bil zaprt na Hudičevem otoku, kasneje pa izpuščen.

★

»Vse pod soncem sem že poskusil, da bi dobil službo! Kaj naj le storim?«
»Voš kaj? Poskusi še pod luno!«

★

Iz šolske naloge. Gobe rastejo na mokrih tleh, zato imajo obliko dežnika.
Mandoline so kitajski ljudje visokih služb.

★

Iz šolske naloge. Pesimist je človek, ki je le tedaj zadovoljen, če je nesrečen, pa še takrat je slabe volje.

Prevelika natančnost profesorja: slika stolpa meca Pisa.

MALI OGLASI

V malih oglasih je vsaka beseda Din 1.—; kratkoročni oglas Din 2.—. Najmanjši znesek za mali oglas Din 10.—. Mali oglas se plačuje tako pri naročilu. — Pri oglasih reklamnega značaja se računa enokolonjska, 3 mm visoka pečena vrstica po Din 250. Za pisarne odgovore glede malih oglasov treba priložiti znamko.

Službodobne

Mlad rudn. paznik
zanesljiv, absol. rud. šole, oženjen, se sprejme. Ponudbe in sprave na upravo »Slovenca« pod številko 8583.

Mizarskega mojstra

ali predelavca sprejem kot akordanta za izdelavo masliniškega predmeta (Maslenartikel). Oglasiti se je pisмено na ogledelek »Slovenca« pod: »Mizarski akordant« 8588

Upokojenec

vesten, zanesljiv, v pomoč gospodarstvu (sadije-reji) se sprejme. Ponudbe upravi »Slovenca« pod številko 8585.

Železninar

perfekten, spreten prodajalec ter aranžer, se sprejme za Ljubljano. — Ponudbe s prepisi sprave ter zahtevno plače na upravo »Slovenca« pod: »Železninar« št. 8584.

Krojaški mojster

izdelovatelj moške in pa ženske konfekcije, dobi delo. — Naslov v upravi »Slovenca« pod št. 8516.

Prodamo

Droben oglas v »Slovenca« posreduje ti hitro prodaj; če ne z gotovim denarjem pač kupca ti s knjižico da.

Rabljena kolesa

naiceneje kupite pri »Prometu« (nasproti križanske cerkve).

Prodaj psa čuvaja

volje pasme, Ravnikar, lesna industrija, Linhartova ulica 25.

Zadovoljimo

vsako stvar v ceni in kvaliteti. Lister sukničji 145 Din, sportni 98 Din, la. pumparce 98 D, svilene srajce 45 D itd. Presker, Sv. Petra cesta 14. (f)

Stalna razprodaja

polnamastnega a la trapistovskega

sira

v hlebkah in blokih po 16 Din kg Černe Oskar, Ljubljana Sv. Petra cesta 35

Dva autoplašča

830x120, popolnoma nova, prodaj za polovično ceno. A. Kavčič, Tržaška cesta, Glince 18.

Denar

Hranilne knjižice
Ljudske ali Kmečke posojilnice v Ljubljani kupim za gotovino ali proti vknjižbi. — Ponudbe na upravo »Slovenca« pod šifro »Gotovina« 8573.

Iščem 30.000 Din

posojila. Vrnem v obročih v desetih letih. Ponudbe upravi »Slovenca« v Mariboru pod šifro: »Vknjižba« št. 8559.

Posojila

na vložne knjižice daje Slovenska banka, Ljubljana. Krekov trg 10

Glasba

Partija instrumentov
na pihala za 12 ljudi na prodaj za Din 2800. — J. Bolčič, Branimirova 23, Zagreb.

Inserati

v »Slovenca«

imajo največji uspeh.

Kupimo

Hrastove in bukove
frize kakor tudi bukov, hrastov, smrekov in jelkov rezan les kupi eksportna tvrdka. Zastopnika sprejememo. Ponudbe na Aloma Company, d. z. om. zav., Ljubljana, pod značko »Eksport«

CITAJTE IN ŠIRITE

»SLOVENCA«

Stanovanja

Stanovanje,

dvo- ali trisobno z vsemi pritlikinami, oddam v dvostanovanjski vili. Zg. Šiška, Spančeva pot 210.

Trisobno stanovanje

krasno, oddam; etažna kurjava, plinski štedilnik, kopalnica, mirna južna lega, centrum, Din 1200. Naslov v upravi »Slovenca« pod št. 8473.

Posestva

3 krasna stavbišča

ob glavni cesti, 30 minut iz mesta Celje, poceni na prodaj. Vsako stavbišče meri ca. 700 m², kvadratni meter od 8 do 12 Din. Natančneje se izve pri Jakše Franc, trg., Celje.

Ženitbe

Gospodično

zmožno samostojno, vodstva trgovine z nekaj gotovine, staro do 30 let, čiste preteklosti, poroči gospod srednjih let, dobro situiran; prednost z dežele. Ponudbe podružnici »Slovenca« v Celju pod »Napredovanje« 8555

Auto-motor

Če avto svoj stari prodajaš ali motorja bi znebil se rad, brž kupca ti mnogo prižene Slovenec najmanjši inerat

Več avtomobilov

5 sedežnih, rabljenih (zn. Chevrolet, Ford, Oldsmobil), odprti in zaprti, od Din 8000 naprej pri Viktor Bohinec, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) 21

Potrta globoke žalosti naznanjam, da je draga sestra

Julija Klemenčič

posestnica

v četrtek, dne 18. VII. 1935, previdena s svetimi zakramenti, mirno v Gospodu zaspala. Blagoslovitev pokojnice bo v soboto 20. VII. 1935 ob 16 uri pri sv. Petru nižje Maribora in ob 17 uri bo prenos krste na mariborsko frančiškansko pokopališče, kjer bodo blago pokojnice položili v družinsko grobnico k večnemu počitku.

Maribor, dne 19. VII. 1935.

Globoke žalujoča sestra
Lina Koprivšek

Tinčkove in Tončkove prigode

82.

V sadnjem hipu.

Potem je gorila vzela dečka spet pod pazduho in se zavijtila med rogovile visokega drevesa.

»Oh, skoraj bi si želel, da bi bil še vedno v taborišču ljudozrevec! je zatarnal Tonček. »Tam sva bila vsaj na ravni tleh iz nama ni bilo treba skakati po drevesih kakor mačke.«

Zdajci se je gorili izgrljal iz grla presunljiv krič. Tebi nič meni nič je dečka izpustila, da sta nemilo telebnila na močvirnata tla, in odlomastila dalje naprej.

»Na, pa naju je spet pustila na cedilu!« je v strahu zajecjal Tinček.

Pa sta jo obdoližila po krivem. Gorila je imela povsem drugačno namene. Skočila je na drevo, ki je rastle v bližini — in ko sta se dečka ozrla navzgor, sta takoj vedela, kaj namerava. Na dolgi voji tega drevesa je čepela velikanska kača, komaj dva metra od nje pa je sedela majhna deklica in se obupno prizadevala, da bi se rešila iz strašne nevarnosti. Iztegovala je drobno sulico proti kači in jo skušala zadržati. Pod njo pa so krokodili že odpirali svoja nenasična žrela in se veselili slastne pečenke...

Dečkoma je ob pogledu na vse to zastala sapa. V tem hipu pač nihče izmed njiju ne bi bil rad v deklinski koži.

Vsem, ki so ga poznali, ljubili in spoštovali, sporočamo žalostno vest, da je naš dragi oče, stari oče, brat in tast, gospod

Anton Fatur

posestnik in trgovec

v petek, dne 19. t. m. po kratki bolezni, previden s tolažili svete vere, za vedno zatisnil svoje dobre oči.

Pogreb dragega pokojnika bo v nedeljo, dne 21. julija 1935 ob 3. uri popoldne iz hiše žalosti, Podrožnik, Večna pot 7, na pokopališče k Sv. Križu.

V Ljubljani, dne 19. julija 1935.

Žalujoče rodbine:

Fatur, Škopek in Palek.

Dolores Vieser

PEVČEK

Ljubzenska snodba mlade duše

Ivanu ne ostaja nič drugega: pomagati mora Peterku zvoniti. Pa dočim krčevito goni zvon, bojuje sam sabo vroč boj. Veracini je torej ozdravel. Rad bi sviral s njim podoknico. — In Heloiza! Še nocoj jo bo videl! In zdaj naj bi tu pol ure čepel v zvoniku in čakal, da bo zvonil zdravo Marijo? Zdrava Marija! Skoraj še prav ničesar ni naredil v čast majniški Kraljici. Podari ji vsaj to edino! Ta edini pot zvonu nji na čast! — Ne morem, ne, ne, ne! H gospodični moram! Pa nekaj v njem ga opominja in mu preti in ga prosi: to edino, to edino! In tedaj se dvigne in reče, kar le more, mrzlo: »Reci mu, da pridem čez pol ure za njim!«

Naglo odstopi Peterček doli po stopnicah in Ivan ostane sam v zvoniku. Spet stopi k lini. Lastovke cvrkutajo mimo njega z donečimi klici. Spodaj valovijo ljudje proti cerkvi. Orgle zadonijo. Zvonček zacinglja. Sonce valovi kravavorde skozi lino in obliva rjavo, svetlika-jočo se zvonovino. Kakor da ga je omamila luč, sedi Ivan v žarečem veletoku in kopni od nepočakanosti. Ostal je tukaj — Materi božji na ljubo. Ni ji mogel odreči tega. Saj je vendar njegova mati. — Ko pa odzvonil, tedaj stopi po gosli in pojde k njej. K njej, — k najlepši ženski na vsem božjem svetu!

Kaj le poreče — kaj naredi? O, danes nikakor ne bo več tako boječ in bedast — kar sam od sebe jo prime za belo roko in jo vzame v svojo rjavo in ji pove

Tedaj se bo ona razveselila in se smehljala — in spet jo bo smel poljubiti — enkrat in stotisočkrat!

Ko stopi Ivan v gradič, takoj začuti, da se je moralo zgoditi kaj posebnega. Strežaja ni videti nobenega, iz kuhinje zveni živahen pogovor. Sam gre gori po dobro znanih stopnicah na hodnik pred gospodičine sobe in poteka na vrata, skozi katera ima navado priti Dorka.

»Noter!«

V izbici za dekleta čepi na tleh Dorka pred velikim, poskobljanim zabojem. Okrog nje leže po tleh pravcate gore škatel, kosov blaga, peres, čevljev in kaset. Ko Ivan pozdravi, skoči deklica kvišku in razdraženo zagostoli:

»Mon Dieu, kakšen dan pa je danes! Že ne vem več, kje se me glava drži!«

»Kaj pa je?« vpraša Ivan prestrašeno.

»Kaj, kaj ničesar ne veš? Danes pred poldnem je prišel brzi sel od volilnega kneza. Njihovo milost so nazaj poklicali na dvor.«

Ivan nič več ne sliši, kako toži Dorka čez zmedo, razdraženost, mrzličavost, ki jo je prineslo popotovanje — razume samo to, da namerava gospodična v torek odpotovati. Nekolikanj užaljena, da se tako malo meni za vse to, reče slednjič Dorka, da je gospica zaukazala, naj počaka v boudoiru. Naglo gre pred njim čez hodnik v malo, mično sobo.

Porine mu stol v globoko dolbino okna, da se kar napol skrije za težko zaveso, in reče:

»Njihova milost pridejo kmalu. Radi bi se z njim sami še nekaj pogovorili, vendar so veleli milostljiva gospica povedati, naj se sam ne napoveduje, če bi bil morda kdo pri njih. Zdaj se posvetujejo s signorjem Veracinijem zastran popotovanja.«

Z razglašeni čuvstvi se stisne Ivan v mehki stol in položi goselnik na polico pri oknu. Zakaj je ne bi

smel pozdraviti, ako je kdo pri njej? Se ga sramuje — ali le hoče biti sama tudi z njim? Ko bo kdaj virtuoz, tedaj bo smel vpričo vseh sedeti poleg nje kakor Veracini. —

Od nekje, meni, da čuje njen glas. In ker tu pa tam ujame kak sladke, kratek, jasen zvok, ga prevzema tuje, drhteče hrepenenje. Mračni se. Nekje poje kos. Ivan stisne svojo tenko postavo še globlje v stol in čaka. Neučakljivost ga mrzlično stresa. In vendar se mu zdi tako nenavadno lepo, čakati jo in vedeti, da pride prav gotovo kmalu, kmalu: skozi vrata stopi k njemu in mu pomoli roko. Čas mu ni nič kaj predolg.

V sobi sami se že temni, noči. V kotu gori mala oljenka. Njena svetloba je medla in mehka kakor svetloba lune, vzhajajoče nad daljnimi hribi. Vedno gostejša, zatohla sanjavost objema fantiča.

Izenadna se spleši iz sanjarij. V sosednji sobi je nekdo kriknil. — Veracini! — In že se odloputnejo duri in gospodična stopi hlastno čez prag. Veracini plane za njo in zadušeno kliče:

»Recite, da ne storite tega!«

Heloiza se naglo okrene. Obraz ji je bel in tuj. Male roke se ji odpirajo in zapirajo v silnem razburjenju.

»Kaj mi ostaja drugega? Čemu neki ne bi zamamljala njegovega veličastva, ko sto drugih —.«

Tedajci krikne Veracini v grozovitih boli, se vrže pred njo na tla in moleduje s krčevito se stiskajočimi rokami:

»Nikar, nikar! Misericordia! L'Amore — mio cuore — ná, vse — življenje moje —! Ljubim te, —oh, ljubim te!«

Poljublja ji noge, beblja nore besede, se požene spet kvišku, zdihuje in se tolče z drobnimi rokami po obrazu.

»Heloizal!«

S. M. Felicite Kalinšek je izšla v novem osmem natisu 15. maja. Kljub zelo pomnoženemu obsegu, novim večbarvnim tabelam, najizbranejši opremi ostane stara cena 160 Din za vezan izvod. Jugoslovanska knjižarna.

Slovenska kuharica